

פח-פלדה, פלדה, 120 x 120 x 253

איכר מכוף 1990

חפץ: הדבר המענין ביותר שגיליתי על עבודתי הוא, שעסקתי במשך שנים בפירוק האובייקט ולא בניתי פסל אחד מתוך מחשבה שאני עושה פסלים. במשך שנים פרקתי, לקחתי חלקים וצרפתי אותם ובעצם הם נשארו מפורקים. רק בשלוש, ארבע השנים האחרונות אני "בונה". יש לי ענין במסה. האם המסה היא גוש או שהיא הדימוי. אלה דברים שהם באמת בתחום הפיסול. האם אצל סרא פלדת הפלדה הענקית היא פלדה או רק הדימוי. בפיסול יש הצד האשלייתי ומי שנוגע בפח בברזל, יודע שהמשחקים בו הם אינסופיים. מה ההבדל בין מכונית המרצדס למכונית אחרת הנחשבת לפחות חשובה. מבלי להכנס לפרטים הייתי אומר, מידת "הקווציים" שלה, כלומר במידה שאתה לוחץ את הפח בצורה זו או אחרת (אף אחד מאיתנו איננו מומחה למנועים) אתה רואה דימוי כללי. בסך הכל פח דקיק. הדבר הזה מעסיק אותי היום. העובדה שאני יכול ליטול מן החומר הזה את האידיאולוגיה של עוצמה וכוח.

דורצין: אני מזהה בפסלים החדשים שלך איזה סף עשיה חדש, זאת אומרת, כאילו הם מתרחשים באיזה ספירה שלא קשורה בזמן. יש פה וויתור. כאילו לא איכפת לך אם זה עכשווי או לא. יש נסיון "לשתול" אותם בכל מיני מקומות בהיסטוריה של האמנות. ליצור חלל על-זמני לפסלים. ניטרול המיידיות של העבודות נותן לך מרווח זמן ונשימה. יש לי הרגשה שיש כאן נסיון לאגף את החומר, כאילו הצורה מקבלת את המשקל העיקרי. הפסלים מאד רנסנסיים באיזה אופן וביחד עם זאת יש בהם עניניות כזו שלא "נדבקות". הם כאילו קורים בחלל על-זמני. הקופסא הזאת שמופיעה מעוטרת ומסוגנת, היא בזמנית גם מאפרה וגם קופסת בשמים, גם בקבוק אפר וגם ארון קבורה עתיק. והיא "עובדת". אלה דברים שאני זורק והם נראים לי מתחברים לעבודה הזאת. הדימוי הוא פתוח. אך יחד עם זאת מנותב מאד. הפסל נשאר סתום ואין נסיון לפתור אותו.